

Keď som v jeden neskorý večer prešla vchodovými dverami na priváte, ovalil ma pach cigariet, hlučná hudba a vrava. Mala som pocit, že je tam aspoň päťdesiat ľudí. Nie, bolo ich „len“ zo tridsať.

Pribehla ku mne Jana s pohárom vína v ruke. „Ahój! Pridáš sa? Veronika má narodeniny, tak trošku oslavujeme.“

„Asi nie, vd'aka.“ Snažila som sa bez povšimnutia prejsť do svojej izby.

„No táák. Daj si aspoň pohárik.“ Chytila ma za ruku a pritiahla k stolu zapratanému fľašami alkoholu.

„Všetko najlepšie.“ Náhlivo som potriasla Veronike rukou a dala jej bozk na obe líca. „Je mi to trápne, netušila som, že oslavuješ narodeniny.“

„To je v pohode, ja svoje narodky nikomu neoznamujem. Dokonca som ich nezverejnila ani na Facebooku. Takže toto celé vzniklo iba náhodou. Vôbec si z toho nerob ťažkú hlavu. Budem rada, ak si s nami dáš aspoň pohárik. Ak teda chceš.“

„Okej, tak na tvoje zdravie!“ Prijala som pohár šampanského, ktorý mi podávala.

„Asi je tu príliš veľa ľudí na to, aby som ťa zoznámila s každým osobitne.“ Usmiala sa. „Počúvajte všetci! Toto je naša spolubývajúca. Kto bude chcieť, zoznámia sa s ňou aj sám. A toto sú moji priatelia, kamoši, obľúbení klienti, ségra, tamto naše bývalé spolubývajúce, proste ľudia, ktorých mám rada.“

Hlavou mi prebleslo, či naozaj toľko ľudí vie, čo sa v tomto byte odohráva. Bolo ich priveľa na to, aby tajomstvo mojich spolubývajúcich bolo v bezpečí. Teda, ak to vôbec nejaké tajomstvo bolo.

Zo slušnosti som sa posadila vedľa Jany, zjedla niekoľko chuťoviek, keďže po šichte v bare som bola dosť hladná, a po troch pohároch šampanského mi bublinky veselo stúpali do hlavy. Sedeli pri nás traja mladí muži, nemala som ani šajnu, do ktorej Veronikinej kategórie patria. Keď Jana odišla po ďalšie pitie, ktoré vraj musím ochutnať, pretože ho namiešala ona, dvaja z nich ma diskkrétne odviedli nabok.

„Môžeme sa s tebou dohodnúť, aby sme si užili trošku viac? Ved' vieš.“
Zdvorilý úsmev mi zamrzol na tvári a premýšľala som nad rovnako zdvorilou odpoveďou.

„Mrzí ma to, chlapci, ale so mnou sa nedohodnete. Ja som len spolubývajúca. Nie kolegyňa.“

„Tým lepšie. Radi ti zaplatíme viac,“ žmurkol na mňa jeden z nich.

„Nie, vd'aka.“

„Okej, tak nie. Prepáč za návrh, dúfam, že sme ťa neurazili. Nebudeme ťa nútiť za každú cenu.“

„V pohode, som rada, že si rozumieme.“ Chcela som odísť, ale tí dvaja ma zatiahli do rozhovoru, tak som ostala. Pýtali sa, kde pracujem, ako dlho tu bývam, či sa mi oplatí robiť v bare, keď sa mi núka možnosť zarobiť za deň toľko, koľko v bare za mesiac, či mám priateľa, prečo to tetovanie, či mám prirodzene ryšavé vlasy, či si dám ďalší drink, neskôr sa k nám pridali Daniela s Janou, ktoré ich veľmi okato pripravovali na možnosť zábavy vo svojich spálňach. Obaja mali na sebe kvalitné obleky, na prstenníkoch obrúčky a podľa môjho skromného odhadu im na displejoch špičkových mobilov svietili fotky ich ratolestí.

Začínala ma zmáhať buď únava, alebo alkohol, ktorého som do seba naliala oveľa viac, než som bola zvyknutá. Smiala som sa na ich oplzlých vtipoch, neprekážali mi náhodné dotyky, a keď mi jeden z nich prešiel jazykom po krku, prebehli mi po tele zimomriavky. Odrazu som nemala v hlave nič, žiadne svedomie, morálku ani myšlienky na Dominika, ktorý ma pred pár hodinami nežne pobožkal na rozlúčku pred barom a ja som ho ako vždy poslala domov, aby nevedel, kde bývam. Teraz som však mala pocit, že neexistuje nič, čo by mi prekážalo v neviazanej zábave.

A tak som odišla do sprchy s dvoma nadržanými chlapmi, útržkovito si spomínam na ich priemernú výbavu a na to, ako sa mi striedali vo všetkých možných otvoroch. Neviem, či sa mi to páčilo. Asi nie. Moja schopnosť triezvo

uvažovať sa v ten večer kamsi vyparila.

Ráno som otvorila oči do hlbokého ticha. A možno už bol obed, keďže v tej chvíli som nemala najmenšiu predstavu o čase. V neprirodzenej polohe, s tvárou z dvoch tretín pritlačenou k vankúšu som sa zhlboka nadýchla. Nejaký čas mi trvalo, kým som si uvedomila, že to, čo sa včera stalo, nebol zlý sen. Keď som si po kúskoch skladala tváre, drinky a pocity, ostalo mi z toho všetkého nevoľno. Hlava mi začala trešťať a so slzami v očiach som si spomenula na Dominika. Na jeho bozky -- vybavili sa mi tak jasne, akoby mi ich dal iba pred chvíľou. Na to, že preňho sú naše bozky dôležitejšie než to, za čo sú tí ženáči ochotní zaplatiť. Keď som sa pokúsila pohnúť, telom mi prešla tupá bolesť. Áno, tam dole. Nemala som na sebe nič a na plachte bola zaschnutá krv. Inštinktívne som zašla rukou k bolestivému miestu, no okrem opuchu som si nevšimla nič nezvyčajné. Hodila som na seba župan a obzerala sa po kabelke s úmyslom nájsť mobil. Namiesto neho som však našla niekoľko použitých a dva nepoužité kondómy, fľašu whisky, pohár s podozrivou usadeninou na dne a na komode vedľa hľadanej tašky požmolené bankovky. Veľa bankoviek. Asi toľko, koľko mi za mesiac príde na účet z baru. Nedokázala som sa ich ani dotknúť. Ležali tam ešte niekoľko dní, kým som sa zmierila s tým, že som ich zarobila a sú moje.

S roztrasenými rukami som odblokovala mobil.

Ďakujem za skvelý večer, ozvi sa, keď budeš doma.

Si ok?

Prosím ťa, daj mi vedieť, či si už doma, začínam sa o teba báť.

Neprijaté hovory. Presne pätnásť. Dvanásť od Dominika, tri od Mary. Tá volala naposledy pred hodinou. Nedokázala som mu zavolať ani napísať. Bola som zjavne ešte vždy mimo, neschopná komunikovať. Najmä nie s Dominikom.

„Ahoj, Mary,“ povedala som potichu, hlasom poznačeným výčitkami a zlým svedomím.

„Neviem, čo ti mám na toto povedať.“ Jej naoko pokojná reakcia ma ešte

väčšmi znervóznila.

„Čo sa stalo?“

„Ozvi sa Dominikovi. Volal mi takmer celú noc, lebo si šla sama domov a neozvala sa, ako si sľúbila. Najprv si myslel, že si sa naňho vykašľala, potom, že sa ti určite niečo stalo. Išiel k tebe domov a zistil, že tam už nebývaš. Cyril mu stihol povedať, ako si ho vraj obťažovala. Napokon som volala Jane a tá mi povedala, že máš klientov.“

Bože, len to nie! „Ja ti to vysvetlím.“

Ale ona pokračovala: „Povedala som mu, že máš na to určite dobrý dôvod a že si v poriadku, nech nerobí paniku. To, čo mu povieš ty, je tvoja vec.“

„Mary, nebuď taká odmeraná. Je to inak, než sa zdá.“ Hlavu som mala úplne prázdnu, nenapadal mi ani jeden pádny argument, ktorým by som obhájila svoje včerajšie konanie. „Dovoľ, nech ti to vysvetlím,“ zopakovala som, hoci som vôbec netušila ako.

„Neviem, či chcem niečo počuť. Vždy som si myslela, že ty si úplne iná. Ale nemôžem ťa súdiť, je to tvoja vec. Asi ťa nepoznám.“

„Nerobím štetku!“ zúfalo som zvýšila hlas.

„Okej. Zavolaj Dominikovi, čaká na to.“

„Nedokážem to.“

„Nemôžeš sa mu zatajovať večne,“ namietla stroho.

„Ale keď ty to nechápeš,“ vzdychla som rezignovane.

„Som len sklamaná, nič viac. Vedela som, že z tvojho bývania s Janou nevznikne nič dobré. Ale tak ja som len tvoja kolegyňa. Viac sklamaný bude Dominik.“

„Myslela som si, že sme kamošky.“

„Aj ja, ale toto je na mňa príliš. Musím ísť, uvidíme sa v bare. Ahoj.“

Zložila, skôr než som stihla niečo povedať. Odrazu som mala pocit, že som oklamala dvoch ľudí súčasne, jediných blízkych priateľov, ktorých som mala. O to viac ma to vzalo. Neviem, čo mi včera nasypali do toho prekliateho pohára,

ale nič z toho, čo sa stalo, by som s jasnou mysl'ou nikdy neurobila. Nebola by som toho schopná! Alebo bola? Len som to doteraz o sebe netušila? Vyšla som z izby do zdevastovanej obývačky. Na gauči ešte spali dvaja ľudia, ktorých som včera ani nikdy predtým nevidela, v kúpeľni na záchodovej mise spala mladá žena s dopichaným predlaktím a ja som sa zrazu vydesila na smrť. Bleskovo som na seba hodila tepláky a tričko a z bytu doslova ušla. Až vonku som sa dokázala poriadne nadýchnuť. Neviem, či mi niekedy bolo tak pod psa. Sedela som na múriku pri detskom ihrisku a pripravovala sa na telefonát s Dominikom, kým mi mobil nezazvonil v ruke. Chvíľu som civela na jeho meno blikajúce na displeji, potom som zhlboka nasala vzduch do pľúc a zdvihla.

„Ahoj,“ pípla som takmer nečujne.

„Si v poriadku?“ Od jeho chladného tónu sa mi stiahol žalúdok.

„Áno.“

„Dobre, ahoj.“ Zložil. A ja som šokovane hľadela na mobil a nerozumela tomu. Volal mi toľkokrát celú noc len kvôli tomuto? Čakala som výčitky, obvinenia, vyznanie, vyhrážky, aby som to už nikdy nerobila! Lebo sa bál a nemohol zažmúriť oka, keď nevedel, čo sa stalo, či som v poriadku dorazila domov. A on? Dobre, ahoj. Ahoj? Chlap, ktorý má kapelu, drsný výraz a tetovania, sa zmôže len na ahoj? Chcem mu predsa povedať, že sa nič nestalo alebo že som len zaspala a preto sa mu neozvala. Nič viac. Vedela som, že sa naňho nemám viazať. Vedela som to! Vedela som, že z toho nemôže byť nič iné ako sklamanie. A, samozrejme, len a len na mojej strane, v mojom srdci, v mojej duši. Napriek všetkému mi po tvári stekali slzy a bolo mi to ľúto. Bola som znechutená, zmätená, ubolená, sklamaná a nenávidela som sa. Keď mi opäť zazvonil telefón, myslela som si, že to bude Dominik, ale namiesto neho sa ozvala Jana.

„Kde si?“ spýtala sa ma rozospatým hlasom.

„Vonku. Kúsok od bytu,“ znechutene som dodala.

„Môžeš prísť?“

„Načo? Stalo sa niečo?“

„Ja neviem. Netuším, čo sa to deje, príd', prosím ťa.“ Zložila. Dnes tuším nikto nekomunikuje ako slušný človek. S cigaretou v ruke, ved' som potetovaná šľapka, som kráčala smerom k domu. Keď som vyšla po schodoch, vo dverách privátu stál Dominik a Jana s vražedným pohľadom psychopata a tvárou so stopami únavy po prehýrenej noci. Dominik bol na tom podobne.

„Tak tu ju máš, zbohom.“ Tresla mu dverami pred nosom.

„Najskôr mi zložíš telefón a potom prídeš sem?“ Bola som odporná. Vedela som, že ak budem zlá, tak sa nerozplačem a nezosypem.

„Ja vlastne neviem, prečo som tu. Práve tu! A už vôbec netuším, čo tu robíš ty.“ Ukázal prstom na dvere do bytu.

„Nevedela som, že som povinná hlásiť ti zmenu bydliska.“

„Nevedel som, že budeš mať dôvod tajiť mi, že si odišla od rodičov.“

„Od mamy, Cyril nie je môj otec.“ Pri spomienke naňho ma striaslo.

„To je jedno, si tu, v najškandalóznejšom byte v celom meste! Toto som od teba nečakal. A po tom, čo som telefonoval s Mary, ani náhodou nie som sám.“

„Zvláštne, že tento byt tak dobre poznáš.“ Myslela som si, že ho držím v hrsti. Chytil ma za plecía a zatriasol mnou.

„Nechcem, aby si to robila! Ty na to nie si odkázaná!“

„Stalo sa to len raz a aj to...“ Chcela som pokračovať, ale výraz jeho tváre ma zastavil. Nevedel o tom. Bola som presvedčená, že Mary mu to povedala. Hľadela som naňho, chcela zastaviť slzy, čo sa mi kotúľali po tvári, ale márne. Dominik mlčky stál, už mnou netriasol ani ma nedržal. Ja som sa posadila na schodisko, on stál a cúvol odo mňa. Mlčky, čo bolo neznesiteľné.

„Nechcela som to urobiť!“

„Nechajme to radšej tak.“ Zhlboka sa nadýchol, akoby chcel niečo dodať, no v poslednej chvíli si to rozmyslel.

Zmocnila sa ma panika. „Nemôžeš teraz odísť!“

„Hlavne tu nemôžem zostať.“ Jeho chladný výraz, bez náznaku úsmevu, ktorý

bol preňho taký typický, si pamätám dodnes. Zviezla som sa na studené schody. Odišiel.

Chvíľu po ňom narkomanka z našej toalety, neskôr ľudia, čo prespali na gauči, chlap, ktorého som nikdy nevidela. Len ja som ďalej sedela na schodisku a cítila sa ako troska, čo v jedinom okamihu prišla o všetko. O život, ktorý mohol byť dokonalý, život, ktorý bol po víkende tak ideálne rozbehnutý. A teraz je všetko preč. Len a len pre moju hlúposť.

Netuším, ako dlho som tam sedela, keď sa zjavila Daniela. „Čo sa ti stalo?“

„Ale nič.“ Mávla som rukou a utrela si slzy z líc.

„Zákazník?“ Sadla si vedľa mňa.

„Nie,“ zakrútila som hlavou.

„Tak potom to môže byť jedine chlap,“ odfrkla.

„Nemala som sem nikdy chodiť.“

„Ale, prosím ťa,“ mávla rukou. „Nejedna z nás tu neraz rumázgala kvôli chlapovi. Časom človek zistí, že vzťahy k tomuto celému proste nepatria, a zvykne si.“ Mykla plecami.

„Nechcem byť súčasťou tohto celého,“ šepla som, ale aj tak sa môj hlas odrazil od všetkých stien.

„Na to je už neskoro,“ vyhlásila. „Bývaš tu, videlo ťa tu dosť veľa ľudí, obslúžila si konečne prvých klientov, ktorí boli určite spokojní.“ Chcela pokračovať, ale skočila som jej do reči.

„Nieкто mi musel nasypať niečo do pohára, dobrovoľne by som to nikdy nespravila.“

„Nuž, nebude najmenší problém nasypať ti doň niečo hoci aj každý večer.“ Zabuchli sa za ňou vchodové dvere a ja som z jej slov vycítila priznanie. Či už priame, alebo nepriame, bolo tam. Aj ja som bola tam, kde ma chcela mať. Nikdy som sa nedozvedela, čo ju k tomu viedlo.